

Извор ТЕРДЕН № 01201

Диалектиката - сила или слабост?

Диалектиката има самата себе си за сила и как иначе, след като тя улавя текмо динамизма на нещата, а именно тяхната движеща се "силност" ($\deltaύναμις - \deltaύναμινός$). В този смисъл, разбира се, красотата на статичното е винаги слабост в сравнение с грацията на динамичното и ~~само~~ размахът на поезията в историята. Диалектиката (в този Хегелов вариант) имплицитно винаги е искала да нахвръхне на противниците си един голям естетически удар по кръста, а именно, парамипа животворещия си динамизъм, тя винаги постига пулсиращ (художествен?) ефект на живото, на виталното, на веселиращото. Тя се проявява в нашите съзнания като пулсация на мисълта, адекватна и в този е общата пулсация на живото. И действително, когато се загърбят отгласените утлости на света и се съгледават отливачи се един в друг моменти на една буйно действаща инсталация, еректът е доста експресивен. Това съгледаване обаче не бива да ни подлъгва, те води към съ-съществуване на нещата (което си е хармоническата илюзия на метафизиката, разбира се, опрес диалектиката), а с нужно да ни държи в известност за тенденцията към балансоопределение на силите, което е нещо различно. С диалектиката акаси започваме да улавяме процесите и дори се поддържане на оптичната илюзия, те държим инструмента на процедурата, т.е.

проучаване поне толкова, колкото би про-
учил и един свенгалски световен дженинг.
Другите дисциплини, лишени от този ди-
нализъм, т.е. сила, просто дремят, не
се втрупват с pulsaцията на света. (Тук се
връщам при Кант, за да напомня, че
модерната му метафора за докритичес-
ката философия е догматическа дремка!)
Метафизиката (за разлика от критиката
и диалектиката) се е уморила от самоза-
тваряне си и време безкритично в се-
бе си. Това обаче не е точно така. Мета-
физиката наистина се е уморила с век-
ните си въпроси за същността, но не е
задремала в себе си, а се е отпела в друго
на себе си - в теория на познанието, т.е.
уморена от невъзможността да отговори
на въпросите си, се е засяла да ги пре-
формулира. (Вански сметки в новото време
запознати с теория на познанието, а по-
вечето са и само това.) Не може да заблуде
фактът, че философите на новото време
до един са хиленисти на мисленето. Те
усърдно му сочат какво и как може да си
поведе и къде да не притарва поради
безднието. Интегралният подход към света,
при който цялото същество философства
се раздробява на сфери на "може" на
различните способности на всеки дефини-
тираното на сетива, разсъдък, разум и
н. същество. И когато педагогично се
фиксира и последният димес на може-
нето на разума изва на дневен ред диа-
лектиката. Тя е мислене на границата,
при която хем ти се иска да осмислиш
авестационни смисли, хем пак трябва да го
правиш без да "задрямаш" онтологичес-
ки, т.е. хем да си стоиш на граница-

та, хем да се докосвам до неща отвъд
всичко. Тук е невалидно киреблоровото
„или-или“, а има само „и-и“. Диалек-
тиката е по-гранич-ник на мисленето,
т.е. граничар (с всички репресивни
конотации). Тя е мизорфемното битие
на един разум, който на съзнателно ни-
во желае да съхрани лимитираната си
хигиена, т.е. да бъде исторически, а
на безсъзнателно ниво е отчайващо скло-
нен към полтоция. (Фрагментен жестик-използ-
ван умишлено-б.а.). В този текмо смисъл
диалектиката е комплексирано (т.е. сладко,
защото има сладост) познание.

